

NIEUWS INZAKE WETGEVING, RESOLUTIES EN BESLIS- SINGEN OP HET GEBIED DER BELASTINGEN

COMMISSARISSENBELASTING ALS BEDRIJFSLAST

door Mr Dr E. Tekenbroek

Kan een accountant zijn handtekening zetten onder een balans en een verlies- en winstrekening, waarin is verwerkt een winstberekening en een winstverdeling, waarbij de commissarissenbelasting als bedrijfslast ten laste van de N.V. genomen is?

Deze vraag heeft een zekere practische betekenis gekregen, omdat er als gevolg van de jongste wijziging van de Vennootschapsbelasting, krachtens welke de commissarisbeloning (vast loon, tantièmes, toelagen etc.) voortaan fiscaal als onkosten zal gelden, bij tal van N.V.'s een aandrang te constateren is om nu ook maar de Commissarissenbelasting ten laste van de winst te brengen. Een toegeven aan deze aandrang is voor de overige gerechtigden in de winst, in het bijzonder de aandeelhouders nadelig. Vandaar dat hier conflicten kunnen rijzen, die tot procedures aanleiding kunnen geven.

In een drietal artikelen, verschenen in Het Financiële Dagblad van 24, 25 en 26 Maart 1953 heb ik de civielrechtelijke aspecten van zo'n conflict geschetst. Ik kwam daarbij tot de conclusie, dat de inhoud van de statuten moet prevaleren. Die inhoud is zo variërend, dat er geen voor alle gevallen opgaand antwoord is te geven. Het meest komt voor, dat de statuten als beloning voor de commissarissen alleen kennen een bepaald % van de overwinst, terwijl de in de statuten voorkomende omschrijving van het begrip winst geen uitsluitel geeft. In dit meest voorkomende geval is het op zijn zachtst uitgedrukt in hoge mate discutabel of de commissarissenbelasting wel ten laste van de N.V. mag worden gebracht. Art. 50e W. v. K. voorschrijvende: „Tenzij bij de akte van oprichting anders is bepaald, kunnen commissarissen als zodanig generlei bezoldiging genieten, welke hun niet bij die akte is toegekend”, staat hierbij in het middelpunt.

Bij de invoering van de Commissarissenbelasting in 1941 werd daarop een ambtelijke toelichting gegeven. Uit die toelichting (zie Res. d.d. 30 Mei 1941 no. 178) blijkt, dat het Departement van Financiën zich toen op het standpunt stelde, dat dit art. 50e W. v. K. een civielrechtelijk betelsel is om de Commissarissenbelasting voor rekening van de N.V. te nemen.

Het gaat in deze om subtiële civielrechtelijke problemen.

Ik geloof, dat de accountant verstandig doet, zich buiten deze kwesties te houden. Hij kan dit doen door in die gevallen, waarin in afwijking van vroeger gehandeld is, daarvan uitdrukkelijk melding te maken.

Ik ben mij er van bewust, dat er in de praktijk gevallen zullen zijn, waarbij een dergelijk simpele oplossing niet mogelijk is.